

Lãng mạn những chuyến đi

Phạm Thảo Lê Na

Cựu học sinh - niên khóa 2004-2007,

SVĐH MTPHCM

Ty sinh ra và lớn lên nơi miền quê nghèo gần liền với sông nước. Có lẽ vì thế mà không biết bao giờ, hình ảnh một dòng sông êm đềm, thơ mộng đã đi sâu vào miền ký ức tuổi thơ Ty, như những làn mây trôi nhẹ nhàng và sâu lắng...

Ôi! Dòng sông quê xanh trong, mát rượi mà Ty vẫn thường ra tắm những trưa hè, dòng sông yêu thương những đêm trăng huyền bí như một thế giới cổ tích mà nó vẫn chứa đựng khám phá hết. Một dòng sông dịu dàng như tình mẹ đã nuôi nên biết bao tâm hồn thơ bé như Ty, đã cống hiến, che chở cho cả làng chài nghèo quê nó. Ty ước mơ những điều không thể thực hiện nên một khi tác với dòng sông như Tô Hanh đã viết "Như con sông quê hương". Nó không thể biến nên những thành tựu, không thể biến yêu thương thành ý. Những điều đi bất cứ nơi đâu thì nơi nào cũng yêu thương và vẫn mãi hiện hữu, bằng bất cứ trong lòng Ty. Dòng sông chảy trong Ty vẫn mãi là cố nhân.

Đã bao năm rồi, Ty khăn gói đi xa. Hôm nay, nó trở về quê bên dòng sông ngày đó. Càng ngày càng nhớ những chiếc thuyền nhỏ trôi mãi, vẫn những cánh thuyền buồm căng gió ra khơi, vẫn hàng dừa xanh che bóng mát đôi bờ, và vẫn còn đó những chuyến đi... lãng mạn...

Những ngày cuối hè cũng vậy vẫn trôi, không kịp mang theo hết những hành trang muôn thủa. May mắn cho Ty đã nhận được nó - những tia nắng cuối ngày vàng vọt, yên ả, một làn gió chiều nhẹ thoảng qua nua vãi vãi, nua nhẹ vào vạt nắng, một khúc nhạc buồn xen lẫn tiếng thóc dài đong luyễn tiếng cồng a nằng ve, và cả những cánh phượng đã không còn e ấp như ngày đầu mà buông

cảnh theo làn gió đi xa nhưng vẫn mang sức thắm. Nó đã nhốt được tất cả. Mùa hè vô tình bỏ quên nhieuu thỏ hay là cúnán lười muốntặng cho nó - kớ vớtcủa mớithời đờnhi, mớithời nó đã nâng niu, gìn giữ tínnày - ngôi trờing mà Ty đã ba năm gónbó. Vẫn còn đây hàng ghẽ đá trong nhõng lùm cây rờp mát mà ngày xĩa nó và tíibỏn tranh nhau ngổirờirờitđuínhau chí chốe. Vẫn còn đây nhõng tán xaxum xuê, nhõng cây phờng già nua, mớcmớcmà híi đó đắmcón trai lờp nó hay trờolên bớtsâu đầa nhõng đầa nhát gan nhõ nó. Vẫn còn đây dấyhàng lang quen thuốcmà Ty vớnthờing ra đờng mớitừnhìn xa xăm mớikhibuốnn. Cờ đây nờa, phòng híic, chờngổi, bờng đen, cầasổ..., nó vớncòn nghĩ rờng tấtcầ đầulà cầa nó, cầalờp nó. Đã ba năm trôi qua mà Ty cờng nhõ mớihôm qua, mớithỏ vớncòn nguyên vớnnhõ ngày nào, không híithay đời, ít ra là theo híi cầa Ty vì nó vớncờm nhõn đờccổ quen thắndờnlờkì.

Lờimớtcầngió thờngqua, se lờnh, khibỏnTy bớtgắcgiớtmừnh, nhõ tờnh mớng. Nó nhõn rammớtsỏ thờtkhông thờ nào che giớu hay khầalờp đờcc - nó đang đờng mớitừnh, miên man, hoàinióm, cầcmớ và híivõng nhõng đầudã quá xavới, đã tờng là sỏ thờt, đã tờng là híic. Nhõng sỏ mấikhông bao giớ có thờtnờa. Ty xót xagỏm nhõm nờibuồn và bớtdầuthỏm thắanờicỏ đờn đã len lờitờ lâu, chỏ là nó không nhõn thờy hay cầ tình quẽn đĩ. Bỏnbẻ nó giớ đã xarời, mớitừttin tầc cũng thờt híim hoi. Chứng nó nhõ nhõng cánh chim đã bay cao, bay xa đờ tìm kimm nhõng chắnrờimới, nhõng miớndờt hầavớibao híivõng, hoàibão, khát khao. Chứng nó nhõ nhõng ngổicó khách sang sông vớivấbờcc lên bờ mà chầakỏp nhĩnlờicầmỏn ngổicó lấidờn cuốic. Ồi, ngổicó lấidờ - nó lời nghĩ đờn nhõng chuyểnnờo lờng lờ...

Trong lòng Ty lờinờisống, nhõng cónsống ngổm nhõ nhàngh nhõng dai đờng làm nó thờnthỏc. Ty nhõ đờn nhõng ngổicó thờy - ngổicó lấi nhõng cón đờ trithỏc, chỏ nhõng nhõng yêuthỏng đã đầabiếtbao thờ híic trờnhõ nó sang sông, cầpỏnbỏ mớ cầc.

Thỏmlờng dắghĩn, thỏmlờng hísinh, tìm kimm nhõng nióm vui nhõ bé và cầ giớu nhõng nờibuồn không tên...Ty miên man theo dòng suy nghĩ, nó nghĩ nhieuu lờm, nó nhõ nhieuu lờm và nó nhõn rannhiu đầulờm...Đờng sau tầng thờ dầibuồn bã, đờng sau nhõng lờiphờbình nghiểmkhỏc, đờng sau cái gắtdầuhàilòng, đờng sau nỏ cầicớng rờ,...Vâng, đờng sau nhõng cầ chỏ nhõ nhànghỏy, Ty nhõn rầ đầccỏnimm tầ hào, nióm tin, nióm hívõng và cầ mớitầmlòng bao dung, rờng mớ, chắncầa tình thờng mà thờy cô dành cho nó, cho nhõng đầahầc trờnhõ nó. Ty lờimướntầilòng mừnh rầthầncầu chỏ, nó mướnvớitờm, mớtbàivắnb, bài thờ hay chỏ là nhõng trang dầicầmxúccầ gắidờnthỏycô lờitri ân và cũng là lờitờ lời, cầa nó, cầa nhõng đầahầc trờnhõ nó. Đã sang sông, có mớyai còn nhõ đờn cón đờ, đầccầ mớynghỏitừmvớnbỏncũ - nờicó ngổicó lấidờ vớnlờng lờ đờithỏ bầcc đĩ cầa hí, vớnmớitầi đầa đón khách sang sông, vớnam thờm dắghĩn, hísinh trờncuốccầimừnh?

Lần này, Ty sẽ viết. Phải chăng vì dòng sông quê hương nhè, vì nhãng ngẩng lên đã xa, vì ngôi trường cũ, vì nhãng ngẩng lên thấy hay biết vì tình yêu thương và xúc cảm trong Ty đã dần dần đông dần?

Như một thói quen, Ty lại nhìn xa xăm, nó đang nghĩ về nhãng chuyên đồ lãng lã